

aT1 Zwei (adaptierte) äsopische Fabeln

Äsop (-6. Jhdt.) ist der Sammelname für viele Fabeln und Lehrgeschichten geworden, die z. T. erst in der römischen Kaiserzeit entstanden sind, z.B. auch zur Übung in Schulen. Die Griechen fassten dann die Sammlung solcher Texte unter Äsops Namen zusammen, wie sie es überhaupt liebten, Werke einer literarischen Gattung auf einen vermeintlichen Ursprungsautor zurückzuführen. So war es auch mit Homer, unter dessen Namen die alten Epen, d.h. die alten Heldensagen, in Hexametern, subsumiert wurden.

πρόβατον καὶ γεωργός

γεωργὸς πρόβατον ἀφυῶς κείρει.

τὸ δὲ πρόβατον πρὸς τὸν γεωργὸν λέγει·

„εἰ μὲν ἔρια λαμβάνειν θέλεις, ἀνωτέρω τέμνε·

εἰ δὲ κρέας λαμβάνειν θέλεις, ἅπαξ με κατάθνε

καὶ μὴ με μικραῖς τομαῖς βασάνιζε.“

ὁ λόγος διδάσκει,

ὅτι ἔνιοι τῶν λεγομένων τεχνικῶν διὰ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ τέλους ἀμαρτάνουσιν.

[141] Πρόβατον κειρόμενον

Πρόβατον ἀφυῶς κειρόμενον πρὸς τὸν κείροντα ἔφη· «εἰ μὲν ἔρια ζητεῖς, ἀνωτέρω τέμνε· εἰ δὲ κρεῶν ἐπιθυμεῖς, ἅπαξ με καταθύσας τοῦ κατὰ μικρὸν βασανίσειν ἀπάλλαξον.»

Πρὸς τοὺς ἀφυῶς ταῖς τέχνας προσφερομένους ὁ λόγος ἀρμόδιός ἐστι

Ἄλώπηξ πρὸς πρόσωπον

1. Ἄλώπηξ λίμον ἔχει καὶ εἰς τὴν πλάστου οἰκίαν εἰσβαίνει.
2. ἐλπίζει γὰρ τροφήν εὐρίσκειν.
3. ὡς δὲ τὰ τοῦ πλάστου ἔργα ἐφεξῆς ἐξετάζει,
4. προσώπῳ τραγοδοῦ ἐντυγχάνει
5. ἢ τῷ ζῷῳ μακρὸν φόβον εἰσάγει.
6. μετὰ δὲ μικρὸν χρόνον ἢ ἀλώπηξ προθυμίαν πάλιν λαμβάνει
7. καὶ περὶ τὸ πρόσωπον βαδίζει
8. καὶ γινώσκει, ὅτι τὸ πρόσωπον κενόν ἐστίν.
9. ἐνταῦθα λέγει· ὦ πρόσωπον, ψεῦδος εἶ·
10. οὐ γὰρ κεφαλὴ εἶ, ἐγκέφαλον οὐκ ἔχεις.
11. ὁ λόγος διδάσκει,
12. ὅτι ὁ φοβερὸς ἄνθρωπος πολλάκις λόγου κενός ἐστίν.

[27] Ἄλώπηξ πρὸς πρόσωπον

Ἄλώπηξ ἐλθοῦσα εἰς πλάστου ἐργαστήριον καὶ ἕκαστον τῶν ἐνότων διερευνῶσα, ὡς περιέτυχε τραγοδοῦ προσωπεῖον, τοῦτο ἐπάρασα εἶπεν· οἷα κεφαλὴ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. Πρὸς ἄνδρα μεγαλοπρεπῆ μὲν σώματι, κατὰ ψυχὴν δὲ ἀλόγιστον ὁ λόγος εὐκαιρος.